

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z powództwa D. W.

przeciwko M. Spółce z o.o. w N.

o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26
listopada 2024 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Krośnie

z dnia 18 września 2023 r., sygn. akt IV Pa 18/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
N. na rzecz D. W. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych)
wraz z odsetkami wynikającymi z treści art. 98 § 1¹ kpc tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2023 r., IV P 50/22 Sąd Rejonowy w Sanoku zasądził od strony pozwanej M. Sp. z o.o. w N. na rzecz powódki D. W. kwotę 21.913,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, tytułem odszkodowania za bezprawne wypowiedzenie umowy o pracę. W pkt II wyroku w pozostałym zakresie powództwo oddalił. W pkt III wyroku nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7.304,66 zł, w pkt IV zasądził od strony

pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. W pkt. V zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Rejonowy w Sanoku, kwotę 1.096 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy prawa.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem z dnia 18 września 2023 r., IV Pa 18/23 oddalił apelację pozwanego oraz zasądził od niego na rzecz powódki kwotę 1.350 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie po upływie 7 dni do dnia doręczenia wyroku pozwanemu tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany zarzucił naruszenie: 1. art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.; 2. art. 58 § 1 i 3 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. art. 9 k.p. w zw. z poz. 2 Załącznika pod nazwą „Współczynniki pracy” do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 2139).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany uzasadnił występowaniem istotnego zagadnienia prawnego z zakresu prawa materialnego.

Skarżący podniósł, że załącznik do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 2139) kategoryzuje grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych (a nie posiadanych) na zajmowanym stanowisku u danego pracodawcy. Wynika to literalnie z treści (tytułu) tego załącznika.

Natomiast jak sama powódka przyznała w treści pozwu była ona zatrudniona u pozwanego pracodawcy na stanowisku pielęgniarki środowiskowej nauczania i wychowania, a zatem na stanowisku, na którym nie były wymagane kwalifikacje posiadane przez powódkę, tj. specjalizacja w dziedzinie pielęgniarstwa rodzinnego dla pielęgniarek.

Zdaniem pozwanego gdyby powódka w pozwanej Spółce faktycznie zajmowała stanowisko, na którym wymagane byłoby wykształcenie wyższe pielęgniarstwa na poziomie magisterskim wraz ze specjalizacją z pielęgniarstwa

rodzinnego, to wówczas miałaby podstawy, aby domagać się zaliczenia do grupy zawodowej nr 2 według cytowanej wyżej regulacji. Faktycznie tak jednak nie było, gdyż D. W. pracowała w M. Sp. z o.o. jako pielęgniarka środowiskowa nauczania i wychowania, gdzie specjalizacja z pielęgniarstwa rodzinnego nie jest wymagana, a zatem prawidłowo została zaszeregowana do grupy zawodowej nr 6 ze współczynnikiem 0,94.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uwzględnienie skargi kasacyjnej i uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego fachowego pełnomocnika za wszystkie instancje według norm przepisanych oraz w przypadku uwzględnienia skargi kasacyjnej i orzeczenie o zwrocie spełnionego przez pozwaną na rzecz powódki świadczenia poprzez zobowiązanie powódki do zwrotu na rzecz pozwanej kwoty 21.913,98 zł tytułem pretensji głównej oraz kwoty 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zasądzonych w pkt I i IV wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 21 marca 2023 r. oraz kwoty 1.350,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zasądzonej w pkt II wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 18 września 2023 r. Ponadto pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej na posiedzeniu niejawnym.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz w obu przypadkach o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym

sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

W rozpoznawanej sprawie skarżący ograniczył się jedynie do wskazania przepisu prawnego z którym połączył rozpatrywany stan faktyczny, nie formułując przy tym samego zagadnienia prawnego, które jak wskazano powyżej, powinno być tak przedstawione, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd Najwyższy Sąd jako sąd kasacyjny, nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309). Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sądy pierwszej i drugiej instancji ustaliły, że pozwany obniżył powódce wynagrodzenia bez zmiany grupy zaszeregowania co było niezgodne z przepisami ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych. W związku z tym, jej wynagrodzenie nie mogło być niższe niż 7.304,66 zł brutto.

Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieści się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącego w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c.

[SOP]

r.g.